

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2008. tél

XII. évfolyam 4. szám

Miért szeretjük karácsonyt?

Egyesek talán azért, mert a gyerekkoruk önfeléd gondtalanságába próbálnak visszakerülni, mások viszont a családi kapcsolatok szeretetteljes megújulását akarják átélni. Lehet, hogy a karácsonyi zene a megható, vagy a sok karácsonyi fény és gyertya...

A karácsony azonban több ezeknél. Döbbenet jöhetünk rá arra, hogy karácsony Isten közelségének az átélése és Isten megismerésének az alkalma. Meglepődve vehetjük észre azt is, hogy a karácsonyi fontos események nem ott történnek, ahol a fényesség és a világosság van, nem a pásztoroknál a fényes angyalsereggel, hanem az elhagyott, csendes istállóban, ahol az Újszülött a jászolban fekszik.

Figyeljünk ezért most mi is a jászol üzenetére.

Olyan természetesnek vesszük a haladást és fejlődést. Csak előre, csak többet. A mai gazdasági válságban érezzük, hogy az emberi önzésnek nincs felső határa. Vagy talán úgy kellene mondani, hogy a felső határa a csillagos ég, mert mi emberek szeretnénk

olyanok lenni, mint a mennyben lakó Isten...

A betlehemi jászolbölcső meg azt hirdeti a csendben ott térdeplőknek, hogy a mennyben lakó Isten akar emberré lenni! Az emberiség Megváltójaként akar közénk jönni! Vállalja a szegénységet, a kiszolgáltatottságot.

Egy szűk baráti körben beszélgettünk. A széles látókörű, sokat utazó kis csoport tagjai megállapították saját tapasztalatuk alapján, hogy az emberek mindenütt a világon – a keresztyének és buddhisták, mohamedánok és zsidók, indiaiak és hottentoták – mind keresik a maguk módján Istent. De kinek van igaza?

Aki így gondolkodik, az még nem jutott el igazán a betlehemi jászolbölcsőig. Az ugyan igaz, hogy az emberiség minden időben és mindenhol valahogy keresi Istent. Képiesen kifejezve: létrát készít, hogy feljusson a mennybe. De az emberi próbálkozás minden létrája rövid. Nem jut el az égig. Viszont a betlehemi jászolbölcső nekünk azt hirdeti, hogy Isten a mennyből eresztette

*Áldott ünnepeket kívánunk
minden kedves olvasónknak!*

le az ő létráját és az leért a földre hozzánk! Méghozzá az istállóba, hogy mindenki meghessen hozzá.

Lépünk most mi is az Újszülötthöz!

Emlékezzünk, milyen belső csodálattal, szent remegéssel vettük kezünkbe egykor az újszülött gyermekünket. Emlékezzünk, amikor apánk vagy a nagyszülők kézen fogtak bennünket, hogy megnézzük, sőt megérintsük, esetleg ölje vagyük újszülött testvérünket. Milyen örömmel beszélünk

utána mindenkinek a mi kis testvérünkéről...

Most így álljunk meg karácsonykor mi is, szent áhítattal a karácsonyi Gyermek, az értünk született Megváltónk mellett, akiben mennyei Testvérünket is láthatjuk, és aki által a mennybe juthatunk. Körülöttünk sincsenek mennyei éneklő angyalok, mégis belső átéléssel szólhatunk hozzá, elmondhatjuk bajainkat, kérhetjük segítségét

Missura Tibor

Jézus mondja: „Én vagyok az ajtó.” Jn 10,9

Az ajtó szó 30 alkalommal fordul elő a Bibliában, 19-szer az Ószövetségben, 11-szer az Újszövetségben. A kapu szó 25-ször, illetve 11-szer.

Ajtó vagy kapu, sokszor majdnem mindegy, melyik szót használjuk. A mottóban szereplő szó a régi angol bibliafordításban door, az újban gate, azaz kapu. Ez az utóbbi szó a magyarban roppant tág jelentésű: a parasztporta kapuján a szénásszekér is befér. A négyemeletes házban, ahol lakom, kapucsengő és kaputelefon van, de a kapu lényegében véve csak egy szépen kidolgozott, nehéz és magas ajtó. Ugyanakkor a garázsnak ajtaja van, sőt a legnagyobb repülőgéphangárnak is.

Mi hát az ajtó? Egy csukható, sőt zárható épületem: ha kinyitjuk, rajta keresztül bejuthatunk egy másik, belső helyiségbe vagy területre, onnan továbbiakba, vagy fordítva, a zárt területről ki a szabadba. Mindkét szót sokszor használjuk átvitt értelemben is: nincs előtte zárt ajtó (mindenhová bejut, beférkőzik), szélesre tárja az ajtót valaki előtt (szívesen fogadja), ajtót mutat valakinek (kiutasítja), nyitott, illetve zárt ajtókra

talál (szívesen fogadják, illetve elutasítják), zárt ajtók mögött (a nyilvánosság kizárásával) stb., kitarul /megnyílik valaki előtt a kapu (lehetősége nyílik valamire), megnyitja kapuit (valamely intézmény megkezdí működését), és végül egy igen furcsa: a pokol kapui sem vehetnek rajta erőt (azaz gonosz hatalmak).

Természetesen a mottóban átvitt értelemben szerepel az ajtó. Jézus az ajtó, vagyis rajta keresztül, azaz az Ő segítségével jutunk az Atyához, általa nyerhetünk üdvösséget. Általa, és egyedül őáltala. Nincs másik ajtó.

Érdekes képet használ Pál (Kol. 4,3): „az Isten nyissa meg előttünk az Ige ajtaját”. Tehát az Igén magán keresztül is el lehet jutni valahova.

Nagyon fontos mondat van a Jelenések könyvében (3,20): „Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek, ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énelem”. Fontos mondat, mert arra utal, hogy be akar jönni a szívembe, az életembe, de ahhoz ki kell nyitnom az ajtót. Ez csúszós talaj. Nem

arról van szó, hogy én cselekszem valami szépet, okosat, esetleg nehezet, és ennek jutalma van. Ez nagyon emberi hozzáállás (és nagyon nem lutheri). De az biztos, hogy ha bezárom, eltorlaszolólok szívem ajtaját Jézus előtt, ha bedugom a fületem az Ige előtt, akkor Ő nem költözik be szívembe, életembe. Ugyanakkor az sem az én érdemem, hanem Isten kegyelme, ha az ajtót kinyithatom, kitarthatom.

Az Úr megtartja egyházát. Ha valahol becsuk egy ajtót, másutt kinyit egy másikat. Megszűntek gyülekezetek, templomok pusztulnak, így igaz. De számos modern,

sokfunkciós templom épült és épül, szociális intézmények nyílnak, és kiépült egy hatékony, magas minőséget biztosító egyházi iskolarendszer. Vannak egyházi rendezvények, ahova özönlik az ifjúság, hittanos gyerekek viszik templomba a szüleiket. Érelődik a jövő. Van feladatunk, van dolgunk, van miért imádkoznunk.

A keresztségben Isten kinyit egy ajtót. És ez az ajtó a halálunk pillanatáig nyitva marad. Senki be nem csukhatja. De be kell rajta lépni!

Schulek Mátyás

Luther újra Kelenföldön járt

Néhány évvel ezelőtt – 2004/2005 fordulóján – mindannyian kíváncsian vártuk a Németországban már nagy sikerrel vetített Luther-film hazai bemutatóját. A film látán feleségem, Márti egykettőre azzal állt elő: mi lenne, ha a következő reformációi ünnepünkön a gyülekezeti tagoknak is levetítenénk ezt a filmet templomunkban, s díszletként kihelyeznénk Luther 95 tételének magyar fordítását a templom kapujára? Szó szót követett, s az ötletből valóság lett. A vetítést követően s a kitűzött tételek láttán többekben is megfogalmazódott: mostani reformációi ünnepünk olyan volt, mintha maga Luther járt volna közöttünk.

Az időközben 80 évesé lett templomunk bejárati ajtajára idén október végén is „kiszögeztük” a nevezetes Luther-tételeket. Felvetődhet azonban a kérdés, vajon 2008-ban van-e még egyáltalán aktualitása Luther tételeinek? Való igaz, hogy a reformáció hatására s az atokbullanak (1521) köszönhetően önálló egyházzá szerveződő

evangélikusságnak manapság elsősorban nem a búcsúval, még csak nem is a pápa személyével vagy éppen az érdemszerző jó

cselekedetek teológiai kérdésével van problémája, hanem aktuális erkölcsi, etikai vagy éppen szociáletikai kérdésekben szeretnénk inkább tisztán látni. Gyakran kapkodjuk a fejünket olyan tetszetősnek tűnő, libertinista kijelentések, vélemények hallatán, melyek aligha állnak meg az Ige, a Szentírás ígéinek mérlegén. Pl. 1. A kétezer évvel ezelőtti apostoli intelmek bizonyos szempontból mára már érvényüket veszítették. 2. A válasz nem bűn. 3. Miért ne köthetnének egyházi házasságot az azonos neműek is? 4. Mit jelent egész pontosan az egyházi törvényünkben megfogalmazott azon elvárás, mely szerint lelkészek, egyházi tisztséget ill. közegyházi szolgálatot vállalóktól elvárando, hogy „feddhetetlenül” és „példaadóan” éljenek?

Ha Luther ma élne (s lenne szerzetes), vajon milyen véleménnyel lenne a világ evangélikusságáról? Csendben maradna(?), mert mindent a legnagyobb rendben találna, vagy újra tollat ragadna, s 95 – vagy még több – tételben foglalná össze biblikus látását a mai keresztyén egyház tévтанítói gyakran tetszetősnek tűnő, ám pl. a sola scriptura elvével mégsem összeegyeztethető, hamis nézeteivel szemben? Luther nagy valószínűséggel ma sem hallgatna. Nevén nevezné az egyházat érintő problémás és vitás kérdéseket, s az Ige tükrében, Krisztus szorongató

szeretetétől fűtve határozott állást foglalna azokban.

Luther 95 tételén és a reformáción újra elgondolkozva 2008-ban is bátran kijelenthetjük, hogy evangélikus keresztyénként szabad(!) elhatározásunk és (belső) döntésünk alapján valljuk és vállaljuk Isten Igéjének örökérvényűségét és igazságát. Ezt igaként természetesen senkire sem szeretnénk rákényszeríteni. Az apostol azonban arra figyelmeztet bennünket (2 Kor 6,14), hogy ne legyünk „felemás igában” azokkal, akik egyéni elképzelésük, etikájuk szerint (azaz külön utat választva) értelmezik Isten örök és szent szavát. Ezért a másképpen látókat és vélekedőket arra kéne megkérni szeretettel, hogy a Szentírás egyértelmű kijelentéseit ne akarják – a korszellem szerint – felvilágosultabbnak és modernebbnek tűnő látásukkal veszélyeztetni vagy hiteltelenné tenni. S mi több, ezzel ne akadályozzák azt sem, hogy – a Bibliához, hitvallásainkhoz és eleinkhez hűen – másokat is a hagyományos, ősi keresztyén értékek követésére hívjunk.

A Teremtő végtelen kegyelmébe ajánlva mindnyájunkat kérjük együtt: „Jövel, Szentlélek Úr Isten, áldva szállj le ránk!”

2008 novembere

Blázy Árpád

Mit is ünneplünk vízkeresztkor?

Abban a kiváltságos helyzetben voltam segédlelkészként, hogy én tarthattam az istentiszteleteket ezen a napon. Valószínűleg ennek az egyik oka az lehetett, hogy ez az ünnep általában hétköznapra esett, és természeténél fogva mindig a sűrű karácsonyi

ünnepkört követte, amikor inkább a parókus lelkészek voltak beosztva az istentiszteletek tartására. Bár a teológián természetesen tanultunk az egyes ünnepek központi üzenetéről, vízkereszt napját megelőzően mégis csak fel kellett tenni a kérdést: mit is

ünneplünk ezen a napon? Ennek a kérdésnek legfőbb oka az volt, hogy ez az ünnep rendkívüli gazdag jelentéssel bír. Ezt igyekszem az alábbiakban összefoglalni:

1. Eredetileg keleten ezzel a misztikus-szimbolikus jellegű ünneppel ünnepelte az egyház Krisztus születését és azt a csodát, hogy Isten Fia közénk jött.
2. Majd ez az ünnep nyugaton is elterjedt, de a hangsúly már Jézus megkeresztelésére került.
3. Később bővült az ünnep mondanivalója, és arról is megemlékeztek, hogy a napkeleti bölcsek hogyan imádták az újszülött Királyt.

A középkor végéről származó egyik szer-tartáskönyv már így foglalja össze ennek az ünnepnek a gazdag mondanivalóját: „Az egyház ezt a napot hármias kinyilatkoztatás alapján üli meg, és ezért van három neve. Először epifániának nevezzük, mert Krisztust kinyilatkoztatta a pogányoknak, a három királynak. Másodsor a theofániának nevezzük, mert Jézus megkeresztelésénél, a Jordánánál, ezen a napon az egész Szent-háromság kinyilatkoztatta magát – az Atya

az Igében, a Fiú közvetlen személyes tet-tében és a galambként leszálló Szentlélek. Harmadszor pedig bethfániának nevezzük ezt a napot a házat jelentő „beth” szóról, mert Jézus a kánai menyegzői házban az-zal, hogy a vizet borrá változtatta, először mutatta meg dicsőségét és először bizonyí-totta be, hogy Isten.” Az ünnep még egy je-lentéssel gazdagodott az évszázadok során: a missziói karakter is érvényre jutott azon igei gondolat mentén, hogy a napkeleti bölcsek voltak az első hírvivői az evangéli-umnak, akik megismertették a Fiúról szóló üzenetet a pogány világgal.

Hogyan lehet vízkereszt ünnepének gaz-dag mondanivalóját egy napon, egy ünne-pen átélni és befogadni? Való igaz, hogy nagyon nehéz, de ne felejtjük el, hogy ré-gebben ez az ünnep is – a karácsonyhoz hasonlóan – többnapos ünnepe volt az egy-háznak. Mára egy nap maradt, de ezen az egy napon hadd szóljon minél erőteljeseb-ben a buzdítás: Jöjjetek, imádjuk Krisztust, Istenünket!

Joób Máté

Hálásan köszönjük azoknak, akik a 2007-ben készített személyijövedelemadó-bevallások során 1%-os felajánlást tettek a Kelenföldi Evangélikus Templomépítő Alapítvány részére, mely alapján az APEH 372 496 Ft-ot utalt át. Ebből az összegből a határon túliak támogatására 30 300 Ft-ot, a hátrányos helyzetűek megsegítésére 343 547 Ft-ot fordítottunk. A felajánlásokat ezúton is köszönjük, és kérjük az alapítvány további támogatását.

80 éves a templomunk

Gyülekezetünk október 10-12. között, péntek délutántól vasárnap ebédig emlékezett meg templomának 80 éves évfordulójáról. A teljes hétvégés ünnep igyekezett minden korosztálynak lehetőséget adni, hogy valóban együtt adjunk hálát Istennek templomunkért. Mi mindenen vehettünk együtt részt?

- bibliai témájú előadáson,
- az ifjúság színdarabján,
- egykori ifjúsági tagok dixieland-koncertjén,
- szekrények és fiókok mélyéről előkerült gyülekezettörténeti kincsek játékos felkutatásán,
- pólóvásáron új emblémával,
- az elmúlt év felelevenítésén vetített képekkel,
- ünnepi istentiszteleten gyerekek zenélésével és a finn testvérgyülekezet lelkészének igehirdetői szolgálatával valamint a

jelenlegi és korábbi lelkészek áldásmondásával,

– és végül a közös ebéden.

Hozzáértartoztak még az ünnepléshez azok az ünnepi pillanatok, amikről nem sokan tudnak: ünnepi vacsora a lelkészeknél, gondnokunk székelykáposzta-vacsorája, valamint a finn lelkész- és felügyelő-házaspár kísérése.

Jó volt együtt lenni, együtt készülni, sütni-főzni, énekelni, játszani, kenyeret kenni, imádkozni, ritmust dobolni, figyelmesen hallgatni. Jó volt megérezni, hogy az ünnep valóban rólunk szól, mi vagyunk azok, akik hálát adhatunk, mi vagyunk azok, akiknek otthona a gyülekezet, mi vagyunk azok, akik így vagy úgy, összetartozunk, és a mi vagyunk azok, akiket – templomunkkal együtt – Isten a tenyerén hordoz.

-isz-

Októberi kincskereső

Az októberi ünnepi hétvége egyik alkalma, a „Kincskereső” kb. 50 embert mozgatót meg a legkisebektől a legkorosabbakig. A karzattól a gyülekezeti konyháig, az irodáktól a hittanteremig hét állomáshely és állomásfőnök őrizte a templomi „kincseket”. Ezeket nem csak megtalálni lehetett, hanem akinek türelme és kedve volt, még tanulni is lehetett belőlük. Íme, néhány kérdés:

„Mit tanultak a konfirmációra készülő protestáns hajadonok az 1800-as évek második felében a vallás áldásáról az életben?” (*égi balzsam*)

„Mivel foglalkozott Ordass Lajos 1944-45 fordulóján, Budapest ostromakor az óvóhelyen? (*drámát fordított*)

„Melyik könyv került a legmesszebbre a gyülekezetünk tulajdonába?” (*amerikai énekeskönyv*)

„Mi változott meg a templom környezetében az 1928-ban készült fotóhoz képest?” (*teljesen körbeépült*)

„Milyen különbségek vannak a templom tervrajza és a megvalósult mai épület között?”

„Mikor alakult meg a „Templomépítő Egye-
sület?” (1914-ben, titkár: Szűts Gábor)

Végül, íme néhány „kincs” a hosszú listából
(ábécérendben), többek között ezeket kel-
lett megtalálni:

A templom képei a 30-as évekből

Alma

Betegek úrvacsorai készlete

Férfi szötte antependium
Kelenföldi szerzők könyvei
Konfirmációs csoportkép
Legrégibb oltárterítőnk
Leltárcédulák
Ropi
Tervrajzok a templomról

-isz-

Adashiba Kelenföldön

Gyülekezetünk színjátszócsoportha október 10-én és november 8-án is színpadra vitte Szakonyi Károly Adashiba című darabját. A sok új ismeretet és tapasztalatot hozó drámáról, illetve a betanulás idejéről az első előadáson Sacit alakító Nemes Ildivel beszélgettünk.

Mesélj egy kicsit a színdarabhoz való viszonyokról és a próbafolyamatról!

Újdonság volt nekünk a korábbi évekhez képest, hogy a mostani darabban lényegesen kevesebb szereplő játszott, ezért bensőségesebbek is voltak a próbák. Az az időszak, amikor a darab játszódik – a 60-as évek –, a mi korosztályunk számára elég ismeretlen, és nagyon örülünk neki, hogy a színdarabon, illetve a próbákon keresztül sokkal jobban megismertük ezt a kort.

A családjaink a próbaidőszakban sokat meséltek nekünk ezekről az évekről, és aztán mi is elmondtuk egymásnak, hogy ki mit hallott a szüleitől, nagyszüleitől. Arról is mindenféle újat megtudtunk, hogy milyen szokásaik voltak akkoriban.

Mi magunk egy csomó részt nem értettünk a darabból. Például nem tudtuk, mi lehet az a szemfelszedő. Mindenre gondoltunk, csak a valódi jelentésre nem... Abaffy Zoli – a rendező – sok mindent magyarázgatott nekünk a próbák során.

Az egyik legérdekesebb és legviccesebb dolog a ruhák, kellékek összeszedése volt. Mindannyian otthonról gyűjtöttünk be ilyen-olyan tárgyakat, öltözékeket, és nagyon szórakoztató volt ezeket összerakni. Igazi közösségformáló élmény volt.

Nekem személy szerint ez volt az első nagy szerepem, nagy ugrás volt a korábbi színdarabokhoz képest. Kicsit féltém, hogy nem tudom megtanulni a szövegemet. Jó volt és nagy dolog egy ilyen komoly szerep, de persze nagyobb felelősség is. Illett hozzám ez a szerep. Abaffy Zoli egy idő után mondta is, hogy csak adjam magamat, és az úgy nagyon jó lesz. Úgyhogy aztán magamat játszottam.

Ami nehéz volt, hogy a darabban állandóan gyorsan pörögnek a párbeszéddek, nincs hatásszünet sem, folyamatos a szöveg. Nem volt egyszerű ezzel megbirkóznunk. Teljesen

váratlan és meglepő volt nekünk, szereplőknek, hogy a közönség milyen poénokon nevetett. Volt, amit mi viccesnek találtunk, és a közönség egyáltalán nem reagált rá, olyasmiket meg nagyon értékelték, amiknél ezt mi nem vártuk volna.

Szerintem ennek a generációs különbség is lehet az oka. Én a hetvenes évek közepén születtem, és nagyon sok emlék eszembe jutott közben, gyakran a korszak felidézése volt számomra humoros.

Igen, a különböző nézők is mást és mást mondtak arról, hogy mi tetszett nekik a legjobban.

Ez a dráma nagyon más jellegű volt, mint amiket az előző években adtatok elő.

A korábbiak meseszerűek voltak, az Adás-hiba pedig a komoly, véres valóságról szól, arról, ahogy az emberek elbeszélnek egymás mellett. Ez mindannyiunk valós tapasztalata. Aminek pedig különösen örültünk, az az volt, hogy a szüleinél számára nagy élményt jelentett ez az előadás, mert ők ebben az időszakban voltak gyerekek, fiatalok.

Köszönöm szépen a beszélgetést!

Mády Erzsébet

Az október 10-i előadás kezdete előtt Abaffy Zoltán örökös taggá fogadta mindazokat, akik megalakulásától kezdve tagjai a társulatnak. Nekik külön is köszönjük hűséges szolgálataikat. Az alábbiakban egy aktív gyülekezeti tagunk osztja meg velünk nézőként szerzett benyomásait.

Nagy várakozással készültem az előadásra, és most az előadással kapcsolatos gondolataimat osztom meg a hírlevél olvasóival. A Bódog családban a legkisebb gyerek, a tizenkilenc éves Irmus születésnapjára készülődnek. A szülői házba megérkezik az ünnepelt nővére, Vanda, bátyja, Dön-

ci a feleségével, Sacival. Az együttlét alatt felszínre kerülnek a családtagok között régóta meglévő feszültségek. A családfő, Bódog (Schermann Sándor) munkájába belefáradt nyugdíjas, aki leginkább zamatatos szivarjában talál örömet. Gyerekeit egykori munkahelyi kapcsolatain keresztül és némi feketén szerzett építőanyaggal segíti. Felesége (Zombory Anikó) a fiatalságának éveit sírja vissza, amikor kedvenc sztárja, Rudolf Valentino filmjeit vetítették, és sokat járhatott táncolni. Gyerekeik közül Dönci (Schermann Géza) mérnök, „feltaláló” – de találmánya nem sokat ér. Naiv felesége, Saci próbálja ambícióit és az anyagiak iránti érdeklődését felkelteni. Őt Nemes Ildikó és Gáspár Mónika (nov. 8.) játszotta. A család fekete báránya Vanda (Papp Dóra), a nagyobbik lány, aki férjétől elvált, munkahelyéről pedig elbocsátották. Irmus (Petró Enikő) külön utakon jár: sokat beszélget Emberfi Krisztossal, Bódogék albérlőjével (Gadó Benedek), akinek tanítványa lesz. Szűcsné (Bence Zsófi), a beteg szomszéd is csatlakozik az esti krimi közben Bódogékhoz. A családtagok vakságán, süketségén, érzéketlenségén, figyelmetlenségén még Emberfi sem tud változtatni, bár csodákat tesz: borrá változtatja a szódavizet, meggyógyítja a béna szomszédasszonyt, adáshibát idéz elő, majd megjavítja a televíziót. Az előadásból azt érezhettük, hogy Krisztosz is tudatában van küldetése reménytelenségének. Gadó Benedek minden szavából és gesztusából sugárzott: maga sem hiszi, hogy megváltoztathatja az embereket. Ebből a szeretet nélküli közegből ketten próbálnak kitörni. Vanda – akinek az életvitele szembefordul a hagyományos értékekkel – a közvetítés közben arra vágyik, bárcsak őt is kilőnék a Holdra, és így menekülhetne el család-

jától. Húga, Irmus pedig elhagyja a szülői házat, testvéreit, apját, anyját.

Bár a színdarabot a szerzője komédiának nevezte, én inkább a tragikomédia szót használnám, és azt hiszem, ezt az előadásnak is nagyon jól sikerült kidomborítania. Hiszen szinte végig neveltünk a darab folyamán, egészen addig, míg az utolsó jelenetben Irmus elment otthonról, és elhagyta családját.

Az előadás nagyon jól idézte meg a történet idejét, a hatvanas évek végét. A színpadon régi lemezjátszóról szólt a korabeli sláger, melyre Papp Dóra és Gadó Benedek táncolt. A szereplők is mintha annak a kornak a ruháiban léptek volna elénk. Nekem leginkább Bence Zsófi kék nejlonotthonkája, Zombory Anikó szemüvege és Schermann Géza öltönye tetszett. A színpadkép leginkább ínycsiklandó eleme a születésnap vacsora, a rántott hal, a krumplipüré és a puncstorta volt, melyet Bódogék a helyszínen, a színdarab közben fogyasztottak el – mi nézők pedig csak irigykedhettünk rájuk. Nagyon kellemes volt az illata a Schermann Sándor szívta Csongor szivarnak is.

A darab egyik főszereplőjéről, a televízióról nem ejtettem még szót. Az első jelenetben nem kapcsolódott be a készülék, ezért Bódog úr szerelőhöz fordult, akit a színdarab rendezője alakított. Néhány nappal az előadás után tudtam meg, hogy a tévé valóban nem kapcsolt be, ezért volt szükség Abaffy Zoltán segítségére

A színjátszóköri minden tagja hitelesen ábrázolta az általa megformált szereplőt. Külön szeretném kiemelni mindegyikük kiváló szövegtudását egy olyan darabban, melyben a dialógusok szinte a mindennapi élőbeszédhez hasonlóan sokszor csapongva elkalandoztak kiindulópontjuktól, és csak

jóval később tértek vissza eredeti témájukhoz. Köszönet illeti az előadásért a szereplőkön túl a műszaki eszközök kezelőjét, Ruzicska Pétert és a rendezőt, Abaffy Zoltánt. Talán nem csak saját személyes véleményemet fogalmazom meg akkor, ha azt írom: már most várjuk a színjátszókör következő bemutatóját.

November 15-én, amikor ezeket a sorokat írom, a bibliaolvasó útmutató egyik kiírt igéjében ezt olvasom: Jézus mondja:

„Ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön” (Mk 8,38). Úgy gondolom, Szakonyi Károly Adáshiba című komédiája kapcsán ezen az igén is elgondolkodhatunk. Mit jelent számunkra Jézus követése ebben a világban? Mert ne feledjük, a darab napjainkban játszódik – sajnos.

Ittész Dániel

Kirándulás a Szemlő-hegyi barlangba

A Szemlő-hegyi barlangot 1930-ban fedték fel. Egy kőfejtés közben szűk, mélybe vezető nyílásra bukkantak. Barlangkutatók kötelekkel és lámpákkal felszerelve leereszkedtek a függőleges, nagyon szép formákban gazdag járatba (melyet később Örvény-folyosónak neveztek el). A folyosó eltömődött részének kibontásával sikerült tovább jutni a később Rózsalugasnak elnevezett terembe, majd az Óriás-folyosóba. A következő napokban azután a további szakaszokat elzáró szűk nyíláson, a Túfokán is sikerült áthatolni. Ezt követően a Magyar Barlangkutató Társulat főtítkára elvégezte első tudományos vizsgálatát. Ekkor derült fény arra, hogy a falakat borító kőrózsák, borsókövek anyaga nem a cseppkövekből ismert kalcit, hanem aragonit, mely a melegvízből válik ki. Ez, valamint a gipszkristályok jelenléte bizonyította a barlang hévizes eredetét. A kutatók, szakemberek számára lehetővé tették a barlang bejárását, mert a második világháború megghiúsította a megnyitási munkák megkezdését.

A barlang és kapcsolódó létesítményeinek megnyitására 1986. október 23-án került

sor. A barlangban ma is folynak a kutatások. Az 1980-as években kezdődött az a klimatológiai vizsgálat sorozat, melynek kedvező eredménye tette lehetővé a barlangterápia megkezdését 1990-ben. A barlang magas páratartalmú, pormentes levegője egyéb tényezőkkel együtt, kedvező hatású a bronchitiszes, asztmás megbetegedésekre.

A hittan csoporttal októberben mentünk el megnézni a Szemlő-hegyi barlangot. Sajnos csak vezetővel lehet látogatni, minden egész órában, úgyhogy várnunk kellett. Az időt azonban nem töltöttük haszontalanul: egy kiállítóteremben nagyon sok, a barlangból származó képződmény, pl. borsó-

kő, és egy emberi koponya is ki volt állítva. A mintegy 2200 méter hosszú barlangrendszer és a látogatható kb. 250 méteres szakasz térképét is megnéztük. Ahogy a vezető kinyitotta az ajtót, izgatottan betódultunk. Az első járatok mesterségesen kitágított utak voltak, majd bejutottunk az első terembe. Ezt Mária-teremnek nevezték el, mert csak Szekula Mária, a legkisebb termetű barlangkutató fért át egy szűk nyíláson, a „Tű fokán” amely ide vezetett. Ez a nyílás alig volt 15 cm-nél szélesebb és 25 cm-nél magasabb. A következő teremben állat formájú képződmények voltak. Nekem a kis jegesmedve és a jegesmedve tetszettek a legjobban. Volt még egy nagy

nyelv formájú szikla is. A következő terem a „Hang-terem”, nevét onnan kapta, hogy itt minden visszhangzott. Végül megérkeztünk az utolsó terembe. Ide légúti betegségekben szenvedők szoktak járni. A tiszta, teljesen pormentes levegőtől nagyon sokan meggyógyultak már.

A barlangtúra után a gyülekezeti teremben megnéztük a nyári táborban készült képeket. Jókat derültünk rajta. Közben a pizza is megérkezett, amit jóízűen elfogyasztottunk. Márti néninek és segítőinek köszönjük a szép napot!

Harkins Kevin
4. osztályos hittanos

Láttál-e már ősmagyar indiánt?

Nem?

Te nem voltál ott a portyán?

Akkor elmesélem.

Egy kora novemberi napon a Batthyány téren a HÉV-állomás végében 25 iskolától megfáradt, de a cserkészprogramra kiéhezt fiatal várakozott a szentendrei szerelvény indulására. A vonat 16:57 perckor gördült ki az állomásról, hogy elinduljon a sötét estében Pomáz felé.

Fél óra zötyögés és tíz perc buszozás után érkeztünk meg Csobánkára a Cserkészparkba.

A péntek esténket három fő részre lehetett osztani, az első és egyik legfontosabb az étkezés. A második pontban már testi s szellemi kihívások elé állítottuk magunkat egy éjszakai kereskedőjáték formájában. A játékra nem volt kihatással a gazdasági válság, bár volt olyan csapat, amelyik csődöt mondott, így Mircike, a macska társaságában kellett eltölteniük a hátralévő köröket. A harmadik esemény szintén létfontosságúnak bizonyult a hétvége alatt, ez pedig az alvás volt.

Szombat reggel nagy meglepetésünkre – az időjárás-jelentés ellenére – ha nem is napsütésre, de száraz időre ébredtünk.

A kényelmesen elköltött reggeli után két csoportban indultunk kirándulni számokkal a fejükön. A nagyok egy fásaszító csúcstámadás és egy vaklármá után

ütöttek rajta a Pitypang-Kullancs seregen. A kiegyenlített harc végén a győztes nagyok többsége csak a „hullaházban” ünnepelhette a számháborús győzelmet.

A közösen elköltött ebéd után vegyes felosztásban próbáltuk kiegyenlíteni a harci különbségeket, de ez nem sikerült: mind a kétszer a sárga csapat győzedelmeskedett.

A küzdelmet követően a Holdvilág-árokban indultunk haza. A kiszáradt vízmosás útját követve hömpölygött csapatunk a sziklák között, egy létra segítségével bejárva még a legnagyobb vízesést is.

Szállásunkra még világosban visszatrünk. Egy kis pihenés után muszáj volt kihasználnunk a szálláshely nyújtotta lehetőségeket. A hatalmas udvar tökéletes helyszíne volt az évszázad métajátékának.

Az izgalmas derbi után fölösleges energiánkat egy britbulldogba öltük bele.

Egy szusszanás után a nagyteremben Richard király jóvoltából Sir Robert városi címet adományozott öt kiváló angol községnek. Az eseményt a címerek megfestésével és egy lakomával koronáztuk meg. Bár az ananászos-bambuszos-kerubajás szósz végén mindenki elégedetten nyalogatta a pudingos tálakat.

Az esti játék után mindenki testileg, szellemileg fáradtan ment lefeküdni.

Vasárnap minden a megszokott rendben zajlott. Reggeli, pakolás, takarítás, istentisztelet tíz perc késéssel.

Örömmel köszöntjük a Kullancs őrs új segéd-őrsvezetőjét, Szilágyi Szabolcsot, aki a hétfői őrsgyűléseken segít Gulácsy-Horváth Ákosnak! (A képen ülőben egy kiscserkésszel.)

Hazafelé a HÉV-en egy farkaséhes társasággal feléltük minden maradékunkat.

Igy étellel és élményekkel töltekezve érkezünk meg Budapestre.

Ja, és az ősmagyar indián?

A következő portyán ne maradj otthon, mert ők nem a városban élnek!

Bencze Győző és Domonkos

Egy új ötlet hétfő estére – sorozat a Megalapozott hit kapcsán

2008. nyarán az egyik alkalommal Joób Máté, a vezetőnk, a hétfő estékre vonatkozóan új terveiről beszélt lelkesen: az ősszel tartunk egy nyolc alkalomból álló sorozatot, melynek során Klaus Douglas „Megalapozott hit – Hogyan kerülhetek élő kapcsolatba Istennel” című könyve gondolatmenetét követve valamelyest új formában tarthatnánk meg összejövetelünket.

Ez újdonság több okból:

– szigorúbb időkeretek közé tennénk, azaz „próbaljatok meg pontosan érkezni”, „este 7 órakor kezdenék”

– Máténak célja volt egyfajta nyitás is: ne csak a szokásos szűk mag jöjjön, hanem egy tágabb kört is próbáljunk meg bevonni, igyekezzünk megszólítani új embereket a gyülekezetből és saját ismerettségű körünkből is

– a forma: előre meghatározott vezérfonal mentén az alkalmak egy előadással kezdődnek, s azt követően beszélgetésbe, vitába mehetünk át.

A nyári felvetéskor úgy éreztem, voltak kétkedők, illetve indítványok a felvázolt keretek módosítására („azért teázzunk is”, „de legyen ping-pong is – a feszültség oldására”) de összességében a javaslatot a csapat támogatta. Sikertől új csapattagokat is verbuválni – voltak, akik csak néhány alkalommal jöttek, többen rendszeres résztvevőkké váltak.

Utólag visszanezve azt hiszem, sikerült a lelki és a csapatépítő tartalmat jól eltalálni. Voltak persze nehézségek, hiszen a csapat összetétele vegyes lett: a régi Kelenföldre járók mellett újak is bekapcsolódtak; vannak gyakorlók hívők, és a hittel most ismer-

kedők; van, aki már gyerekkorában rendszeresen hittanra járt, van aki rendszeresen olvassa a Bibliát, könnyűszerrel idézni is tud, mások inkább csak a történeteket ismerik, azaz előfordulhatott, hogy valami egyeseknek sokadszori ismétlés, míg mások számára érdekes információ.

A beszélgetések is nehezen indultak az elején, hiszen Máté kerek egész előadásokat tartott, ami után nehéz volt kérdést feltenni, a sorozat előrehaladtával azonban a résztvevők is oldódtak, illetve interaktív feladatokat is kaptunk.

Néhány gondolat, ami hirtelen eszembe jut:

Isten az, aki az embert keresi – az első léírt kapcsolat úgy indul, hogy Isten azt kérdezi: Ádám hol vagy?

Egy ember istenképe az élete során változik (változhat); az első istenképnél meghatározó lehet valakinek az apjához fűződő viszonya.

Az ember Isten kockázata – hiszen szeretetből teremtette, és szabad akaratot adott neki. Az ima formái: szánzs-e napi negyed-

órát az Istennel való kapcsolat építésére, beszélgetésre?

Úgy érzem, hogy értékes kezdeményezés volt, és köszönöm Máténak az energiát, a többieknek a nyitottságot és a lelkesedést,

ami miatt egyértelmű volt: ha hétfő, akkor az esti program a Kelenföldi Ifi.

Sulyok Petra

Olvasod-e a Szentírást?

A konfirmanduskorúaknak a lelkészek igyekeznek megtanítani, hogy milyen fontos az ember életében a hit. Tanulunk nagy elődökről, akik szenvedtek, sőt életüket adták meggyőződésükért, az Istenbe vetett hitükért. A lázongó, mindig újat, érdekeset, izgalmakat kereső gyermekész azonban mindennek súlyát sokáig nem képes felfogni.

Fiataljainkat megkérdezve, hogy rendszeresen olvassák-e Istenünk Igéjét – amelyből megtudhatjuk Isten akaratát –, sokszor az a válasz érkezik: a sok napi teendő között nem jut rá idő. Az a boldog kor, amikor esténként az asztalfőnél ülve a családfő felolvasott a Szentírásból, majd együtt imádkozott a család, már a múlté.

Vannak azonban olyanok, akik próbálják visszalopni életükbe ennek az időszaknak meghitt hangulatát.

Idősebb testvéreinket kérdeztem, hogyan olvassák a Szentírást?

A beszélgetés kapcsán hamar kiderült, hogy sokan lelki táplálékként tartják számon a bibliaolvasást. Ahogyan a testnek kell a táplálék, kényeztetés, úgy kell a léleknek a krisztusi üzenet, biztatás. Sokan tehát mindennap olvassák és forgatják a Szentírást. Hogy kit hogyan vagy éppen hol szólít meg az Ige: nos, erre biztos receptet nem ajánlanak, de néhányan elárulták, hogyan változott meg az életük a lelki

táplálék rendszeres „fogyasztását” követően. Van, aki így nyilatkozott: nem voltam mindig bibliaolvasó, sőt templomba is csak ritkán jutottam el. Aztán a férjem hatására, aki hitű katolikus családból való, néha ellátogattam a misékre. Egy-egy ilyen alkalommal döböntem rá arra, hogy evangélikusként milyen lelki örökséget kaptam, és egyre jobban megerősödött bennem a tudat, hogy az evangélikus templomban a helyem. Most már egyre többször veszem kezembe a Szentírást, és a hétfői bibliakörösök közé is rendszeresen járok.

Sokan arról beszéltek, hogy az Útmutató alapján olvassák Isten igéjét. Sokak tapasztalata az, hogy így hamarabb összeáll egy-egy fejezet, és jobban meg lehet érteni annak a könyvnek vagy levélrészletnek az üzenetét. Mert az általános vélemény az, hogy Isten Szentlelke így tud megszólítani bennünket.

Egyik kedves testvér arról számolt be, hogy református bibliaolvasó kalauzt is használ, mert abban minden napra ki van emelve egy igevers, és ehhez rövid magyarázat is tartozik.

Többen bólogattak, helyeselték akkor, amikor egy másik hívünk arról szólt, hogy reggel az az első, hogy kinyitja a Bibliát, és elolvassa az aznapra kijelölt igeszakaszokat, ó- és újszövetségit egyaránt, majd ezt az Útmutató aznapi igéje követi. Sokszor megta-

Képek gyülekezetünk életéből

A középker szeptemberi nyitó alkalma

Októberi szeretetvendégség – Dr. Joób Árpád

A farkasréti karzaton

Fásítás a Károli Gáspár téren

Képek az októberi gyülekezeti hétvégéről: 80 éves a templomunk

*Bácskai Károly egyetemi adjunktus
előadást tart*

*A finn vendégek: a lelkész- és
a gondnokházaspár*

Asztalterítés a vasárnapi közös ebédhez

*Az ének- és zenekar Mekis Péter
és Bence Gábor vezetésével*

Egykori és jelenlegi kelenföldi lelkészek

Régi fényképek Schermann Ákos állomásán

Régi konfirmációs emléklapok a kiállításon

Kézdy Edit megnyitja a kincskereső délutánt

Készülnek a gyerekek is

Kezdődik a pólóvásár

pasztalta már, hogy az adott ige aznap éppen neki szólt, mert valamilyen módon tényleg útmutatást, kiutat nyújtott számára az adott szituációból. Ez a fajta meghitt kapcsolat tartotta meg a nehéz időszakokban, és erősíti a mindennapokban.

Igen, a Szentírásnak ezt a szerepet kelle- ne betöltenie mindannyiunk életében: a vi- gasztaló, bátorító, tettekre sarkalló Isten ma is az Ő Igéjén keresztül szól hozzánk, in- dít bennünket mindennapi teendőink felé.

A mi nyitottságunkon, hitünkön múlik, hogy tudunk-e épülni, és engedjük-e Iste- nünknek, hogy használjon minket alkal- mas és alkalmatlan időkben, üdvösségünk reményében.

Krisztus nyomdokaiban haladva, az Ő Igéjét komolyan véve mi is hozzá tudnánk járulni ahhoz, hogy szebb és jobb legyen ez a világ, amelyben élünk.

Blázy Árpádné

Érték-e ma a kézimunka?

Megoszlanak a vélemények! Nagyanyáink szabadidejét nem a tévé kötötte le, hanem szorgos kezük kötött, horgolt, hímzéseket készített.

A középiskolából nem hiányzott a kézi- munkaóra, ahol a kézimunka sok ágát meg- ismerhettük. Majd ez megszűnt. A dolgozó nők örültek, ha a háztartásukat el tudták látni. Aki nem tanult meg kézimunkázni, az nem is igazán becsülte a szülőktől örö- költ szép munkákat. Jó esetben gépi szót- tesekkel díszítette otthonát, vagy teljesen mellőzte a hagyományos kézimunkákat.

Mint minden divat, sok év után, kis vál- toztatásokkal ugyan, de visszatért, csak legyen pártfogója és lelkes követője. Ezt a feladatot szolgáljuk mi is, gyülekezetünk kicsiny kézimunkacsoportjában. Gyűjtjük elődeink szép munkáit, készítjük az új, ak- tuális, apró munkákat. Évente két-három alkalommal ezeket kiállítás formájában bemutatjuk, és gyülekezetünk tagjainak ajándékaron felkínáljuk. A bevételből az új anyagok beszerzése mellett hozzájárultunk külföldi vendégeink megajándékozásához, gyülekezetünk gyermekeinek karácsonyi megajándékozási költségeihez. A Rákóczi Szövetségen keresztül hozzájárultunk egy kárpátaljai magyar iskola építéséhez. Egy kisebb összeget felajánlottunk a templom- munk belső időszerű szépítésére, de ennek felhasználása még várat magára.

Tevékenységünk közösségépítő is, a tagok egymás munkáját segítik előkészítő vagy kiegészítő munkájukkal. Közös terveinket ki-ki a maga képessége szerint segít valóra váltani. Szeretnénk remélni, hogy példán- kat a fiatalabbak közül is akad majd, aki követni fogja. Kézimunkacsoportunk ve-

zetője Blázy Árpádné. Lelkes csapattagok: Bakula Katalin, Blázy Eszter, Csernovics Gáborné, Csillár Istvánné, Ecsedi Klára, Erdődy Tiborné, Gockler Lajosné. Mády Rezsőné, Martos Pálné, Mocskonyiné János

Zsuzsa, Mohácsi Lajosné, Moró Gézané, Nagy Zsófia, Nemes Zsuzsa, Sütő Nagy Zsoltné, Szatcker Ágnes és Zacher Edina,

Erdődy Tiborné

A harmadik ismertetőjel

Személyes gondolat a Fraknó utcai szeretetszolgálatról

Az Apostolok Cselekedetei újszövetségi irat szerint az élő gyülekezet ismertetőjele az igehirdetés, a spiritualitás és a diakónia. Ezek nem olyan tevékenységek, amelyeket ki lehet pipálni, ha megvannak. Állandó figyelmet igényelnek. Folyamatosan reflektálnunk kell rájuk, és bizonyos időközönként meg kell vizsgálnunk, hogy a keretek megfelelően szolgálják-e a tartalmat. Pontosabban, hogy a tartalom eljut-e azokhoz, akiknek szól. Ez a gyülekezeti diakóniánk területén igen kézzelfoghatóan jelenik meg. A Fraknó utcai szeretetszolgálat munkatársain keresztül folyamatosan értesülünk arról, hogy mire van a legnagyobb szükség. Most éppen arra vagyunk megszólítva, hogy a tél közeledtével feleslegessé vált vagy kinőtt téli ruhákat adományozzunk a rászorulóknak. Sajnos idén is várhatóan sokan lesznek, akik nagy örömmel fognak elfogadni meleg kabátot vagy pulóvert, kesztyűt és sapkát, vagy éppen téli lábbelit. Gondoljunk rájuk! Az iroda munkatársai nagy örömmel veszik, ha élelmiszert, higiéniai segédeszközöket vagy éppen háztartási eszközöket is fel tudunk ajánlani.

Az elmúlt évben mint a diakóniai munkáért felelős lelkész kéthetente jártam a Fraknó utcába azzal a szándékkal, hogy amennyiben a rászorulóknak igénylik, lelki-gondozói beszélgetéseket folytassak velük. Nem indult könnyen ez a szolgálat. Volt, aki miután meghallotta, hogy hamarosan jön a lelkész, inkább gyorsan elment. Aztán később mégis ott maradtak, és szívesen vették, ha leülök melléjük és meghallgatom őket. Különös élettörténeteket hallhattam.

Ha éppen nem volt az irodában senki, örömmel beszélgettem a munkatársakkal. Mindig töltekezést jelentett a számomra, amikor láttam és hallottam, milyen szeretettel és szakértelemmel fordultak a rászorulókhöz. Hadd említsem meg név szerint is azokat, akik hétről hétre végzik a diakónia szolgálatát a Fraknó utcai szeretetszolgálat: Erdődy Tiborné, Magassy Sándorné, Mohácsi Lajosné, id. Pál Károlyné, Péterfia Miklós és Sitző Zsuzsa. Köszönet a munkájukért!

Joób Máté

Építész gondolatok a kelenföldi evangélikus templommal kapcsolatban

Idén nyáron Joób Máté felkérésére kezdtünk el templomunk használatának lehetőségeiről gondolkodni, hiszen hamarosan meg kell oldani a templom és az épületegyüttes akadály-mentesítését. Lehetővé kell tennünk azt, hogy kerekesszékesek, idősek, babakocsit toló kismamák is könnyűszerrel bejuthassanak a templomba, illetve az abhoz kapcsolódó közösségi terekbe.

Az alábbi gondolatsor nem elsősorban az akadálymentesítés lehetséges megoldásairól szól, mindinkább azokat az átszervezési ötleteket igyekszik összefoglalni, melyek révén az együttes adottságai továbbfejleszthetők egy, az akadálymentesítéssel összekapcsolható beruházás kapcsán.

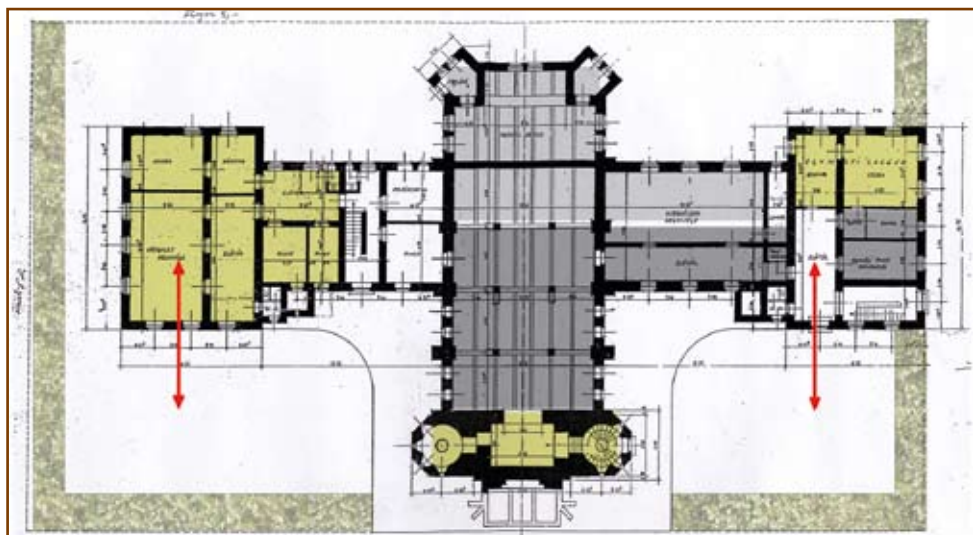
Az akadálymentesítés egyik központi kérdése mindenképpen a függőleges köz-

lekedést biztosító lift elhelyezése. A lehető legpraktikusabb használatot is biztosító hely megtalálása azonban feltételezi azt, hogy végiggondoljuk: hogyan és milyen célokra fogjuk használni az együttest az elkövetkezendő években. A templomtér, a tanácsterem, az irodák, a gyülekezeti terem és a lelkészlakások természetesen mai helyükön megmaradnak. Már most látszó igény azonban az alagsori urnatemető bővítése, illetve előbb vagy utóbb felmerülhet az alagsorban lévő további helyiségcsoportok jelenleg igencsak méltatlan funkciójának megváltoztatása (bútorbolt, hangszerműhely, raktárhelyiségek, szükségglakás stb.)

Egy ilyen átalakítás lehetőséget kell, hogy teremtsen arra is, hogy közelebb hozzuk a templomi életet a tágabb környezetéhez. Az akadálymentesítés célja is az, hogy minél több ember számára megnyissuk az evangéliumi közösségi életben való részvétel lehetőségét. Az idei gyülekezeti munkaév mottójához kapcsolódva az a feladat, hogy hogyan nyithatunk mind átvitt, mind valós értelemben új ajtókat, bejáratokat, melyek mindenki számára közelebb hozzák a templom falain belüli életet, vagy melyek a templom használatának feltárásával új lehetőségeket teremtenek a templom falain kívül és belül.

Templomunknak van egy különösen jó adottsága. A városban található, mégis minden oldalról kert és zöldfelület veszi körül. Ezek a zöldfelületek azonban nem, vagy alig használtak. A családi istentiszteletek szeretetvendégsége és a gyerekjátsszótér mellett a kerteknek lehetőséget kellene adni a meghitt üldögélésekre és beszélgetésekre

mind a cserkészek, mind az idősek számára, de a kerékpártárolást és a gépkocsik mainál kulturáltabb elhelyezését is itt kell biztosítani.

Az épület alagsorában található helyiségeket, melyek minimális átalakítás után természetesen kapcsolódhatnak a kertekhez, alig-alig használják a gyülekezet céljaira. A gyülekezeti terem is csak egy belső lépcsőn – vagyis egy akadályon – keresztül megközelíthető.

Az alagsor biztosíthatja az egyetlen lehetőségét arra is, hogy az épület teljes hosszában végigjárható legyen. (Jelenleg a gyülekezeti teremből és a lelkészlakásokból az irodák csak az utcán keresztül érhetőek el!) Mivel az alagsorba való bejutás egy kerti rámpán mindenki számára könnyen megoldható lenne, az itt létrehozott új helyiségek (gyülekezeti és közösségi) és a bővítendő urnatemető szerves részévé válhatnának

a gyülekezet életének. Azt gondoljuk, hogy a templomkert és az alagsor használata mindenképpen végiggondolandó az akadálymentesítés megoldásával összefüggésben, természetesen szem előtt tartva, hogy a gyülekezet jelentős bevételi forrását jelentő bérlők működésének feltételeit hosszabb távon is biztosítsuk.

Szabó Árpád DLA, Czirják Ágnes

Az áldozati vasárnapról

Az utóbbi években más gyülekezetekben járva több alkalommal hallottunk az áldozati vasárnapról. Érdekes módon a beszámoló mindig azzal a mondattal kezdődött: „Nagyon szép adomány gyűlt össze az áldozati vasárnapon!” Erre rögtön megkérdeztük, hogy mi az, és hogyan is zajlik, és szinte ugyanazokat hallottuk róla. Levelet küldenek minden gyülekezeti tagnak, amelyben egy meghatározott célra kérnek adományt, amit az áldozati vasárnapon borítékban hoznak el a hívek, leteszik a kijelölt asztalra. Természetesen lehet név nélküli borítékba is tenni, de a legáltalánosabb, hogy abban a borítékban hozzák, amiben a levelet kapták. (Nincs ebben semmi magamutogatás, az egyházfenntartást is névvel fizetjük be.)

Így merült fel a gondolat, hogy a gyülekezetünkben évek óta tartó templom- és parókiatartozást próbáljuk meg egy ütemben befejezni a 80. évfordulóra. Az eddigi ütemben ez még 2-3 évig tartott volna.

Sok együttgondolkodás és imádság előzte meg az áprilisi áldozati vasárnapunkat, és csak a hálaadás szólt belőlünk, amikor összeszámoltuk az adományokat. Azon a vasárnapon majdnem 2 és fél millió forint gyűlt össze, és utána még hetekig érkeztek a céladományok, így végül 3 és fél millió forint lett az áldozati vasárnap gyűjtésének eredménye! Istennek legyen hála érte, és nagyon köszönjük minden gyülekezeti tagunk áldozatkészségét!

Mády Rezsőné

Szeretettel hívunk minden kedves érdeklődőt a tavaszi

SZERETETVENDÉGSÉGEINKRE!

Február 7. Dr. habil. Petróczi Éva költő, műfordító tart előadást
Petrőczy Kata Szidóniáról (1658–1708);

Március 7. Dr. Murányi László az MTV volt főmunkatársa, c. egyetemi docens
Szeretetversek címen tart előadást;

Április 4. Dr. Aradi Éva indológus lesz a vendégünk, aki
„A szkítáktól a magyarokig” címen tart vetített képes előadást.

Az alkalmak mindig hónap első szombat estéjén 17.30 órakor kezdődnek
gyülekezetünk tanácsstermében (1114 Bp., Bocskai út 10.).

Gyereksereg Farkasréten

Véghné Pozsgai Olga segítségével ismét beindultak Farkasréten a családi istentiszteletek. A hónap harmadik vasárnapján külön foglalkozás várja a gyerekeket. Hogyan látja az új kezdeményezést egy tősgyökeres „farkasréti” templomlátogató?

A szeptember 21-én tartott istentisztelet meglepetéssel szolgált számunkra. Mivel első alkalommal tartották Farkasréten, így újdonság volt mindannyiunk részére a húszfőnyi gyermek részvétele. Be kell vallanom sok evangélikus testvéremmel együtt, hogy ilyen alkalmon még nem vettünk részt. Tudom, hogy természetéből adódóan egy ilyen alkalmon nem egyszerű a gyermekeknek olyan érdekes dolgokat mesélni,

ami hosszú időre leköti a figyelmüket, de biztos, hogy a jövőben a gyermekek már ismerni fogják egymást, és remélem, hogy megtanulnak alkalmazkodni az istentiszteleti rendhez. A képeken egyértelműen látható volt, hogy a találkozó végén nem a veszekedés, egymás bántása volt a jellemző, hanem a barátkozás, egymás kínálása a süteményekből és a felkérésre való odafigyelés a fényképezés alatt. Nagyon kellemes együttlét után mehettünk haza, remélve, hogy van utánpótlás a keresztyén családotknál.

Várjuk a családi istentiszteletek folytatását!

Benkő Tibor

A megérdemelt ajándék

Tíz éves a sepsiszentgyörgyiek temploma

2008. október 24-26. között került sor Sepsiszentgyörgyön arra az ünnepségsorozatra, amelyet erdélyi testvérgyülekezetünkben az új templom felszentelésének 10. évfordulójára szerveztek. A hétvégén – amelyen az alberti és az irsai gyülekezet közös csoportja is részt vett, – gyülekezetünket háromtagú küldöttség képviselte.

A péntek délelőtti lelkészértekezleten Blázy Árpád tartott előadást Simon Grinerről. Az esti istentiszteleten Adorjáni Dezső Zoltán püspök prédikált. Szombaton került sor a kolozsvári Reményik Alapítvány támogatásával szervezett konferenciára és szavazóversenyre. Az esti gálaműsor keretében Tempfli József nagyváradai katolikus püspök adta át a Reményik-díjat Kovács Lászlónak, az erdélyi evangélikus egyház legidő-

sebb lelkészének, aki 1941 és 1951 között Sepsiszentgyörgyön szolgált, és a negyvenes évek elején a testvérgyülekezet lelkészeként Kelenföldön is járt. A vasárnapi ünnepi istentiszteleten a 10 éves templom építésének kezdeményezője, Mózes Árpád ny. püspök hirdette az igét. Igazgatólelkésünk és felügyelőnk az istentisztelet után rövid köszöntőt mondott, és átadta a kelenföldi gyülekezet ajándékát.

Kérjük újra és újra Istent, hogy itt is és ott is élő kövekké lehessenek a gyülekezeti tagok, és Benne bízó, Róla bizonyoságot tevő közösségek növekedhessenek a 80 éves kelenföldi és a 10 éves sepsiszentgyörgyi templomban!

-HL-

Laci bácsi

Életének 94. évében elhunyt Benczúr László nyugalmazott lelkész, aki 1942-től 1949-ig gyülekezetünk vallásánára volt. Laci bácsi fiatalkorát, valamint nyugdíjas éveit is Kelenföldön töltötte. Október 24-én búcsúztattuk templomunkban.

Amikor az ember el kell, hogy búcsúzzon valakitől, átgondolja a vele kapcsolatos emlékeit. Így tettem én is, amikor meghallottam, hogy Laci bácsi a „halálból az életre távozott”

1944 októberében az oroszok elől Budára menekültünk. (A Dunán nem tudnak átjönni!). Édesapám a kelenföldi gyülekezetbe jelentkezett szolgáltatételre. Minket pedig testvéremmel együtt „beírtak” a gyülekezetben működő „iskolába”. Laci bácsi volt a tanító. Az első osztályos és a negyedikes együtt ültünk az asztalok körül, sőt, akik nem jártak még iskolába, azokat is elküldték szüleik. Gyakoroltunk, hogy ne felejtjük el, amit már addig a fejünkbe vertek. De milyen tanítás volt ez! Vidám, barátságos,

érdekes feladatokkal, énekekkel. Megverseltek egymást, ma is fülemben cseng a zimezum dallamára: „... nagyon szeles, tolltartót a földön keres”. Két hónapig tartott ez a foglalkozás. Közben elfelejtettük a bombázást, légiriadót, lehet, hogy az éhséget is.

1949-ben ezt írta emlékkönyvembe: „Sok hálát érzek mindig szívemben, mikor visszagondolok az ostrom idejére, és arra a kis iskolára, ahol téged is taníthattalak. Most, hogy újra látlak nagy lányként, annak örülök, hogy Jézus öröme csillog most is szemedben. Tölts be ez az öröm életed minden napját!”

Laci bácsi a vasárnapi iskolát vezető iránti felelősségét Fóton tapasztalhattam. Édesapám szerette volna, ha a konfirmáció után segíték neki a vasárnapi iskolai tanításban. Ezért több társammal elküldött a fóti konferenciára, ahol Laci bácsi vezetésével pedagógiára, vázlatkészítésre, éneklésre tanítottak. Bibliismeret volt a legfőbb tantárgy. Az utolsó napon bemutató órákat tartottunk. Nekem is kellett tanítani. Utána megbírálták az órát, mint a felnőttéknél, és én erre nagyon büszke voltam. Ez után a tanfolyam után szerkesztette Laci bácsi az egész országra kiterjedően a vasárnapi iskolai, majd gyermekbibliaköri vezérfonalat. Évekig használtuk, míg be nem tiltották.

Középiskolás koromból az Üllői úti székházhoz kötődik az a szomorú emlékem, amikor Laci bácsi felesége, Márta már nagyon beteg volt. Már nem tudom, hogy miért kellett elmennem hozzájuk, de megdöbbenve láttam, hogy vetett ágyban, sápadtan feküdt. Amikor erről otthon beszámoltam, elmondták, hogy nagyon súlyos az állapota, és ott a sok kicsi gyerek! Akkor tudatosult bennem, hogy az anyák élete milyen drága kincs.

Nagyon sok évnek kellett eltelnie, amikor újra találkoztunk. A kelenföldi gyülekezetet hívta meg Laci bácsi Angyalföldre, akkor voltunk náluk. Az ifjúság másorral

szolgált, bemutattuk a gyülekezetet. Ők viszontzták egy szeretetvendégségi szolgálattal látogatásunkat.

Közelebbi emlékeim már folyamatosak. Nyugdíjasan a kelenföldi gyülekezethez tartozó Gazdagrétre költöztek Judittal, drága, hűséges és okos feleségével. Mint papné is sok jó tanácsot, ötletet, sőt receptet kaptam Judittól. Laci bácsi pedig a lelkészek hétfői közösségének állandó tagja lett. Világos látása, tanácsai segítették a fiatalabbakat az igehirdetés szolgálatában. Ha kellett, maga is vállalt helyettesítést. Rendszeresen talál-

koztunk, nemcsak a templomban. Vidám, bizakodó lénye mindig megörvendeztetett.

A lelkészotthon lakójaként is többször meglátogattam őket. Őszintén gyászolta férjemet, mindig szeretettel beszélt róla. Imádkozó életéről az otlakók tesznek bizonyosságot.

Sok próba és nehéz élet ellenére hittel tudta mondani: „Mindenre van erőm a Krisztusban”. Emlékét megőrizzük. Isten pedig őt őrzi a feltámadás napjáig.

Bencze Imréné

Hírek – események

2008. szeptember 21-én, a Budapesti Petőfi Csarnokban rendezték meg a 2. **Országos Őkobúcsút**. A szervezők, köztük gyülekezetünk tagja, Roszik Péter fontosnak tartják azt, hogy felhívják a figyelmet a klímaváltozás veszélyeire, a lakosság figyelmét pedig arra, hogy minél gazdaságosabban, kíméletesebben bánjanak a természet adta ajándékokkal. A rendezvényre meghívást kaptak a történelmi felekezetek képviselői is, akik imádsággal, prédikációval nyitották meg az alkalmat. Gyülekezetünket Blázy Árpádné képviselte.

Az idei **tábornalálkozót** a hittanosok a Szemlő-hegyi barlangban tartották. Meglepődve látták, hogy a barlang nem csak találkozó, látogatás, de születésnap tartására is alkalmas.

A gyülekezeti hétvége alkalmából **finn testvérgyülekezetünk képviselői** is ellátogattak hozzánk. A szervezett programo-

kon túl gyülekezetünk lelkészei egy-egy este vendégül látták őket, s így alkalmuk nyílt a kötetlenebb beszélgetésre, gyülekezeteink közös jövőjének tervezésére is.

Október 24-én **egyetemes evangélikus lelkésztalálkozót** rendeztek Sepsiszentgyörgyön, melyen többek között Blázy Árpád tartott vetített képes előadást Simon Grynaeus és Buda címmel.

A **sepsiszentgyörgyi evangélikus templom felszentelésének 10. évfordulója** alkalmából rendezett ünneppsorozat (Sepsiszentgyörgy, október 24-26.) gyülekezetünket egyházközösségünk elnöksége képviselte.

Október 31-én a külső-kelenföldi református testvérekkel együtt közös **reformációi istentiszteletet** tartottunk templomunkban. Az igehirdetés szolgálatát Kálmán Péter lelkipásztor végezte.

Gyülekezetünk **ének- és zenekara** két egymást követő vasárnap szolgált vendégként más evangélikus gyülekezetekben: november 9-én Budafokon, november 16-án pedig Pesterzsébeten Bence Gábor vezényletével.

November elejére elkészültek sekrestyéinkbe az új **beépített szekrények**.

November 14-én a farkasréti temetőben megemlékeztünk a II. Magyar Hadsereg tragikus sorsú főparancsnoka, **Jány Gusztáv** vezérezredesről, egyházunk hitvalló tagjáról.

November 23-án **svéd nyelvű istentisztelet** volt a Bocskai úti templomunkban, amelyen Gunnar Peinka bécsi lelkész szolgált igehirdetéssel.

A decemberi szeretetvendégségen kerül bemutatásra legújabb kiadványunk

November 29-én **finn nyelvű istentisztelet** volt a Bocskai úti templomunkban, amelyen Baranyai Tamás nyugdíjas domoniyi lelkész szolgált igehirdetéssel.

November 29-én délután került megrendezésre az idei **adventi délután**. Gyülekezetünk gyermekei interaktív módon különböző állomásokon próbálhatták ki kezűgyességüket és egyéb képességeiket.

November utolsó hétvégéjén gyülekezetünk **felnőtt ifúsága lelkigyakorlatot tartott** Kismaroson a Quo vadis ökumenikus közösséggel együtt.

December 6-án a szeretetvendégség keretében kerekasztal-beszélgetést hallhattunk a **Biblia terjesztésének** különböző lehetőségeiről.

December 8-án 15 órai kezdettel a **Fraknó utcai szeretetszolgálati központunkban** filmvetítéssel és egy szerény agapéval egybekötött alkalomra kerül sor.

Az **adventi vasárnapokon** külön gyűjtést tartunk gyülekezetünk gyermekeinek ifjainak karácsonyi megajándékozására. Emellett újra alkalom nyílik arra, hogy a **gyülekezet kézimunkakörében** készült ajándéktárgyakból a kedves testvérek váloghathassanak és vásárolhassanak.

Szomorú szívvel adjuk hírül, hogy egykori szeretett kántorunk és kórusvezetőnk, a kelenföldi zenei élet meghatározó alakja **Sulyok Imre** november 24-én, 96 évesen elhunyt. *Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg!*

Felvételi hirdetés Budapest evangélikus gimnáziumaiba

Felhívjuk a jelentkezők figyelmét, hogy mindkét evangélikus gimnázium a 2008/09-es tanévtől csatlakozik az egységes (központi) felvételi rendszerhez. Minden hozzjuk jelentkező tanulónak jelentkeznie kell a **központi, általános tantervű írásbeli felvételi vizsgára** magyarból és matematikából **2008. december 10-ig.**

A jelentkezési lapok letölthetők az iskolák honlapjáról. Az iskolába való jelentkezés határideje **2009. február 20.**

A **Deák Téri Evangélikus Gimnázium** (www.deg.sulinet.hu) felvételt hirdet nyolcosztályos és négyosztályos tagozatára a 2009/2010-es tanévre, olyan, jelenleg 4. illetve 8. osztályos keresztyén – elsősorban evangélikus – tanulók számára, akiknek mind a magatartásuk, mind a tanulmányi eredményük jó. Általános tantervű osztályokat indítunk, a tanított idegen nyelvek német és angol. Kollégiumi elhelyezést tudunk biztosítani.

Felvételi tájékoztatóink időpontja: 2009. január 16. (péntek) 16 óra.

A szülőknek Kézdy Edit igazgató mutatja be az iskolát a díszteremben, amíg a leendő gimnazistákat iskolánk tanulói ismertetik meg épületünkkel és a diákélettel.

Minden jelentkező diákot behívunk szóbelizni. A negyedikesekkel elbeszélgetünk, a nyolcadikosok szóbeli vizsgát tesznek magyarból, matematikából és hittanból.

A központi írásbeli felvételi vizsgára **előkészítő tanfolyamot tartunk 2008. november 26-tól** szerda délutánonként. A jelentkezéssel kapcsolatos információért keressék fel az iskola honlapját vagy a felvételi eljárásért felelős igazgatóhelyettest, Urbán Ágnest.

2008. december 12-én, pénteken 18 órakor adventi jótékonyági hangversenyre várjuk mindannyiukat a Deák téri evangélikus templomba (1052 Budapest, Deák Ferenc tér 4.). Ezen az alkalmon a gimnázium tanulói, tanárai és zenei együttesesei működnek közre. A belépés díjtalán. A hangverseny után összegyűjtött adományokat a gimnázium javára fordítjuk.

Szeretettel hívunk mindenkit az idei adventi sorozatunkra, melyet

Az advent titkai

címmel tartunk a következő időpontokban:

2008. december 4., csütörtök

2008. december 11., csütörtök

2008. december 19., péntek

este 18.00-tól a gyülekezeti tanácsteremben
(Bp.-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség, 1114 Bp., Bocskai út 10.).

A sorozat igehirdetője: D. Szebik Imre ny. püspök

Készüljünk közösen a karácsonyra!

A Budapest-Fasori Evangélikus Gimnázium (www.fasori.hu) a 2008/2009-es tanévre az 5., a 9. és a nyelvi előkészítő osztályokba hirdet felvételt.

- 5. osztályokban: angol vagy német tanulása mellett a latin nyelv oktatását biztosítjuk.
- 9. osztályokban: angol és német első nyelv mellett második nyelvként választható: angol, német, francia, olasz, spanyol, megfelelő létszám esetén: kínai és japán is.

A nyelvi előkészítő osztályokban (9.) az első évben heti 12 órában angol/német/francia nyelv tanítását biztosítjuk. A második évtől kezdve az első nyelvet továbbra is emelt óraszámokban tanulják a diákok, s mellette a fentebb felsorolt nyelveket választhatják második nyelvként.

A nyelvi előkészítő osztályokban az informatika tantárgy oktatása is emelt óraszámokban folyik.

Az iskolánkban a hittan oktatása felekezetenként szerint (evangélikus, református, római

katolikus) történik. Az iskola német, svéd és svájci iskolákkal együttműködve szervez diákcsereprogramokat.

Délutáni fakultatív tevékenységek:

- bibliakör
- nyelvtanulás: kínai, japán, holland, spanyol, svéd.
- ECDL-vizsga felkészítés
- gépírás
- énekkar
- zenekar
- Ordass-klub
- irodalmi kör
- színházas kör
- nemzetközi kör
- sakkszakkör
- kézműves kör
- sport
- hétvégi túrák.

A jelentkezéssel kapcsolatos információért keressék fel az iskola honlapját vagy a felvételi eljárásért felelős igazgatóhelyettest, Hámor Endrét.

LOGÓPÁLYÁZAT

Pályázatot hirdetünk kelenföldi egyházközségünk logójának elkészítésére.

A pályagyőztes logót azontúl, hogy felkerül majd a hivatalos levelek fejlécére, honlapunkra, valamint hírlevelünkre, szeretnénk gyülekezeti pecsétünkön is használni.

A JELIGÉS pályázatokat a lelkési hivatalba várjuk. A logópályázat beadása történhet hagyományos (rajz) illetve digitális formátumban (pl. jpg).

E-mail cím: kelenfold@lutheran.hu

Határidő: 2009. január 31.

A győztes pályázat elkészítője családjával együtt ingyen vehet részt a tavaszi balatonszárszói gyülekezeti hétvégénken.

Az egyházközség elnöksége

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

2008 karácsony–újév

DECEMBER 24. Karácsony este

16 óra úrv.

Farkasrét 15 óra

Blázy Árpád

Joób Máté

DECEMBER 25. Karácsony ünnepe

8 óra úrv.

11 óra úrv.

11 óra (gyermekistentisztelet)

18 óra

Farkasrét 9 óra úrv.

Joób Máté

Joób Máté

Blázy Árpádné

Blázy Árpád

Blázy Árpád

DECEMBER 26. Karácsony 2. napja

8 óra úrv.

11 óra úrv.

18 óra

Farkasrét 9 óra úrv.

Blázy Árpádné

Blázy Árpádné

Blázy Árpád

Blázy Árpád

DECEMBER 28. Karácsony ü. u. vasárnap

8 óra úrv.

11 óra úrv.

18 óra

Farkasrét 9 óra

Joób Máté

Joób Máté

Missura Tibor

Missura Tibor

DECEMBER 31. Óév este

18 óra

Farkasrét 17 óra

Blázy Árpádné

Blázy Árpádné

JANUÁR 1. Újév

8 óra úrv.

11 óra úrv.

18 óra

Farkasrét 9 óra úrv.

Joób Máté

Joób Máté

Blázy Árpád

Blázy Árpád

Farkasrét: XI., Németsölgyi u. 138.

Telefonszámok

Hivatali rend

Lelkészi hivatal	361-2159,	A lelkészi hivatal nyitva tartása:
	06/20 824-2907	Hétfő-péntek 9-13 óra,
Blázy Árpád igazgatólelkész	385-0244	Szerda 17-19 óra
Joób Máté lelkész	385-0820	Lelkészek beosztása:
Blázy Árpádné beoszt. lelkész	385-0244	Blázy Árpád: kedd, péntek 10-12 óra
Schulek Mátyás diakónus lelkész	337-8371	Joób Máté: szerda 17-19, csütörtök 10-12
Ittész András felügyelő	209-4259	Blázy Árpádné: hétfő, szerda 10-12 óra
Kotsis Domokos másodfelügyelő	386-9626	
Sass János másodfelügyelő	361-1493	Fraknó utcai szeretetszolgálat:
Bence Gábor kántor, karnagy	208-3779	Cím: Budapest, Fraknó u. 32., tel.: 203-8365
Sutyinszki Katalin egyházi	385-0600	Kedd 14-17 óra között Erdődy Tiborné

Szép ka - rá-csony ün - ne - pén, Csil-lag - fé-nyes
es - té-jén Jé-zus jött el s ve-le a re-mény.

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

E-mail: kelenfold@lutheran.hu

Web: <http://kelenfold.lutheran.hu>

Megjelent 700 példányban.

A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Szerkesztők: Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittész Szilvia, Joób Máté, Mády Erzsébet

Olvasószerkesztő: Bence Judit és Pap Kinga Marjatta

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittész Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Felelős kiadó: Ittész András

Tördelés: D-Plus Kft.

Nyomás: D-Plus Kft.